

IVA PEKÁRKOVÁ

**PEČENĚ
ZEBRA**

MLADÁ FRONTA

Iva
Pekárková

Pečená zebra

MLADÁ FRONTA

/Poznámka a poděkování/

V knize uvádím řadu afrických jmen, zejména nigerijských. Protože jmen, která se mi pro knížku hodila, není nekonečný počet, určitě se v Česku najdou nositelé některých z nich. Ti ale nemají nic společného s postavami v románu. Totéž samozřejmě platí i pro nositele českých, vietnamských, amerických i všech ostatních jmen, která jsem pro své postavy vybrala. Příběhy a situace v knize uvedené se nestaly tak, jak jsem je popsala, ale mnohé se ve skutečnosti opravdu udály, i když máličko jinak, a všechny by se stát mohly. Příběhy v knize uvedené jsou výsledkem zhruba patnácti let sledování Afričanů v České republice a jejich vztahů k Čechům, Čechům a Čechám.

Znalec Prahy a pár jiných měst a oblastí nalezne tato místa trochu pozměněná. To je dáno snahou autorky nedělat reklamu jistým podnikům, ani je nepopudit a nevystavovat se případným soudním přím.

Tenhle text bych nemohla napsat, kdyby mi tak či onak nepomohli mí přátelé a známí, ale i lidé docela neznámí, kteří se nezištně zapojili do práce. Velký dík si zaslouží: Karíma Sadio, rodina Jongepierových, Jiří Hrazdíra, Marta Ugochukwu, Věra Eliášová, Hana Okafor, Veronika Rusková, Veronika Dlouhá, Jitka Vlková, Renata Jarošová, Alena Hájková, „Peggy“, Věra Břečková, Tereza Šmrhová-Kovács, Tereza Zachová, Alena Zemančíková, Jana Valdřová, Jana Myslivečková, Marie Imbrová, Kateřina Lepič, Kateřina Janoušková, Kateřina Bělková, Zuzana a Martin Rachmann, Roman Kameš a mnoho dalších.

Jako obvykle mi nejvíc pomohl Kenneth Osieme Odozi, který mi pomáhal sbírat příběhy i africká jména, zjišťoval a kontroloval fakta, sháněl potřebné věty a výrazy v několika afrických jazycích, po celou dobu mě podporoval při práci a hlavně mě svou barvou znovu a znovu ujišťoval, že psát o Afričanech v Česku je skvělá zábava.

Část první
Chechtáky

Veroničino první dítě se pořád chechtalo. Jezdila s kočárkem po ulicích, po parku, namáhavě páčila kočárek do tramvaje (vždycky doufala, že se na refýži nenajde nějaký dobrák s oběma rukama levýma, který kočárek popadne, div malého nevyklopí, a bude trvat na tom, že jí „pomůže nastoupit“, což bude dělat tak dlouho, dokud tramvaj s podrážděným cinknutím neodjede) – a z kočárku se ozýval hlasitý barytonový smích. Veroničino první dítě bylo jak chechtací pytlík. Neznámí lidé – chodci na ulicích, babičky v parku, pasažéři v tramvaji – se za tím zvukem otáčeli, po pár nerozhodných okamžicích pochopili a usmáli se na ně na oba, někteří se dokonce rozesmáli na celé kolo po vzoru Veroničina dítěte. To už muselo být, aby se na ně dva někdo zle požíval. (Teda aspoň pokud Veroničino dítě neviděli.)

Veroničino dítě se chechtalo, když si ho přikládala k prsu, a zalykalo se smíchy v dešti mléčných bublinek, když ho nechala odříhnout na rameni a pak ho kladla do kolébky, teda do proutěného košíku pro psa s designem tlapek na polstrování, protože ten byl lacinější než kolébka a Veronika byla od mládí zvyklá kupovat vždycky to lacinější.

Veroničino dítě se chechtalo, když zvedalo v kolébce hlavu, a chechtalo se, když se učilo první krůčky a znenadání si sedlo na zadek. Veronika si nemohla pomoci: chechtala se s ním. Chechtala se, když jí ublinklo na rameno po krmení, chechtala se, když ho obracela v kolíbce se vzorkem psích tlapek, a později se chechtala, když ho sbírala z prachu a foukala mu na kolínka. Po celé Ikenново rané dětství se Veronika chechtala. Tohle bylo skvělé, prostě skvělé.

Ostatní věci už tak skvělé nebyly.

Veronika byla na těžkosti zvyklá. A taky byla zvyklá se o sebe postarat. Už jako malá znala cenu peněz, tak jako většina dětí vyrůstajících v rodinách, v kterých je peněz notorický nedostatek. A měla dobrý přehled, kolik co stojí, za kolik peněz se nají, za kolik peněz přežije týden.

Věděla taky, že někteří lidé prostě potřebují peníze na věci, které se jí osobně zdají příliš drahé a hlavně absolutně zbytečné. Otec jí každý den tak trochu vynadal, že kupuje moc drahý chleba („Stál patnáct korun!“ ječela Veronika. „Tak jako včera a předevčírem a – a – a – A chtěla bych tě vidět, kde bys ty sehnal lacinější, ty – ty – ty–“ zalykala se vztekem nad tou nespravedlností, ale jen v duchu, protože na tátu nemělo cenu rvát, přeřval by tě), ale pak ji – každý den a někdy dvakrát denně – poslal pro tvrdé sparty, vždycky jen jednu krabičku, protože toužil žít v přesvědčení, že nevykouří denně víc jak deset (Veronika věděla své!), a taky pro rum. Když byla malá, býval to rum s colou – pravá Coca-cola na drink, kterému říkal cuba libre. Tenkrát mu asi dělala dobře představa, že chlastem cosi osvobozuje. Pak, když dorostla do věku, kdy si ji prodavačky začaly pozorně prohlížet a říkat: „Ale já nevím, jestli ti tohle můžu prodat... Tak to je pro tatínka? Víš to určitě?“, už k flašce tuzemáku kupovala tu nejlacinější čepovanou limonádu. Otci přestalo záležet na osvobození Kuby a ostatně na spoustě jiných věcí. Krátce předtím, než odešla z domu, už otec kouřil jen červené petry a rum si ředil vodou z vodovodu.

Odstranil ze svého života veškeré zbytečnosti, vždyť ani chleba už skoro nejedl. Zachoval jen ty nejdůležitější: cigára a chlast.

Veroničin brácha často opakoval, že každý cigáro je hřebík do rakve. Sám taky kouřil, ale míň než otec, a každopádně ještě neměl ten chraplavý, vyhulený hlas navlhlý od chrchlů, které teď vykašlával táta: „Jo, voe, a víš, jakou z těch řebíků budu mít poctivou plechovou pikslu?“

Když jí bylo osmnáct, Veronika se jednou podívala do zrcadla, shrábla si z čela vlasy, zhodnotila skvrnku, která by se mohla, ale nemusela rozvít v postpubertální vimrle, a řekla si, že je hezká: Krásná, to ne. Nejspíš ani „elegantní“ nebo „působná“. Ale dostatečně sexy na to, aby se o ni chlapi aspoň pár let mohli postarat.

Vyšlo jí to hned napoprvé. Teda víceméně. Karel měl slušnou práci, audinu, byt s obrovským televizorem a dostatečné fondy na to, aby si Veronika mohla v klidu dodělat maturitu a nemusela si dělat vrásky, jak se užíví. Veronika složila maturitu.

Pak jí ovšem začalo vadit, že Karel má taky bývalou manželku, dvě děti, které ji nesnášely a dělaly jí naschvály, a čím dál tím víc idiotských řečí. Veronika by měla být na idiotské řeči zvyklá od otce. Jenže ten vedl jen takové opilecké žvásty, které nejspíš ani on sám nebral vážně, a ostatně Veronika je nikdy moc nevnímala. Karel se, zcela střízlivý, dožadoval jejího nadšeného souhlasu, když ji přesvědčoval o věcech, o kterých nic nevěděla anebo jí (uměla přece logicky uvažovat) nepřípadaly pravdivé. Milionkrát musela nadšeně odsouhlasit, že jeho bývalá je hysterická kráva, zlá a pomstychtivá bestie, který nikdy nešlo o nic jiného než o prachy.

V duchu se přitom ptala sama sebe, kdy asi Karel přijde na to, že i jí, Veronice, jde hlavně o peníze, aspoň ve vztahu s ním. Vždyť co jiného jí Karel mohl nabídnout — jí nebo bývalce nebo kterékoli jiné? Nebyl hezký, nebyl zajímavý, ne-

byl nijak zvlášť vzdělaný nebo chytrý a – pokud to při svých nemoderně omezených zkušenostech dovedla posoudit, ani v posteli nijak úžasný nebyl. Navíc v sobě neměl ani žádný... plamen nebo oheň nebo něco takového (tohle Veronika vážně neuměla pojmenovat), prostě schopnost pro cokoli se nadchnout, cokoli milovat. Byl, jak tomu říkaly spolužačky, „klasickej studenej čumák“. Za celou dobu, co byli spolu, jí jednou jedinkrát neřekl, že ji miluje – a Veronika si byla dost jistá, že ani „ta kráva“, „ta svině“, „ta zatracená blbá zlatokopka“, se kterou měl dvě děti, od něj takové vyznání neslyšela. Karel milovat nedovedl. Anebo nechtěl?

Ani nenávidět pořádně neuměl, zdálo se Veronice. Ovšem o to se, na rozdíl od lásky, den co den usilovně snažil.

A tak musela Veronika každý den vyslechnout, kdo za všechno může. Teda za to, že Karel není šťastný, tak jak by si přál. Kromě Karlovy bývalky se totiž na prohnitosti světa podíleli „havlisti“ a vůbec celá ta banda zkorumpovaných politiků, co to tu údajně vede, ale taky cígoši, kteří byli podle Karla na „ty havlisty“ nějak mysticky napojeni, a navíc i všechna ta cizinecká pakáž, která si tu na nás mastí kapsu, včetně Vietnamce, který měl krámek sto metrů od nich na rohu – a do toho krámku ji Karel často posílal, protože šikmovokej měl, málo platné, slušné ceny a hlavně otevřeno přes půlnoc.

Veronika byla zvyklá na opilecké blbé kecy, a tak si zvykla i na ty Karlovy, o něco méně opilecké, ale o to blbější. Neřešila, jestli si náhodou v Karlovi nevybrala kopii svého otce, o něco mladší, ale už teď na cestě k takové normální občanské demenci.

Mlčela, vařila mu, uklízela, poslouchala jeho řeči, obsluhovala ho v posteli – a dodělala si střední školu.

Pak měla Vietnamce. Líbilo se jí, že už teď, ve dvaadvaceti, má krám. Jasně, měl jen takový ten normální vietnamský krámeček v bloku domů, místnůstku k ničemu pořádnému nevyužitelnou, ve které se kdysi na sídlištích parkovaly kočárky, ale Veronika od mládí žila v představě, že šikmovocejm tyhle krámky vynášejí miliony, takže tady pak všechno skupou, aby se tu mohli roztahovat. Pepík (jak se Vietnamec jmenoval) byl o pět set procent lepší než Karel, hlavně v posteli. Často jí říkal, že ji miluje, měl teplé malé ruce, kterýma se jí dotýkal (říkala si) skoro, jako by se dotýkal boha. Nebo spíš bohyně. Veronika se v Pepíkově společnosti cítila vážně jako vyšší bytost a jeho mužství, i když menší (vlastně maličké, menší než Karlovo, a to je co říct), v sobě mělo nějaký náboj či co, elektrický náboj na kůži, a dokonale pasovalo do těchhle věcí na ní, takže když to zrovna dělali, mívala pocit, že je nikdy nic nemůže rozpojit. Nemluvě o průmyslém, exotickém rytmu, kterým ji přivedl... no ne snad do extáze, to Veronika nezažila nikdy, ale o hodně blíž než kdokoli předtím.

Pepík byl moc fajn.

Krám byl naneštěstí úplná hrůza. Pepík – a hlavně jeho matka – se ji snažili přinutit trávit v obchodě co nejvíc času. Ze začátku se snažila – osm, deset i dvanáct hodin denně přerovnávala zboží v regálech, doplňovala to, co mizelo rychle, nenápadně oprašovala to, co tam zůstávalo už celé měsíce, postávala za pultem a na půl oka sledovala nekonečné seriály ve vietnamštině na chrapčícím přenosném televizorku z roku raz dva, který svou starobylost barevnou snaživostí vylepšoval nesnesitelnou nechutnost křiklavých barev šatů,

zdí a tropické (či jaké) přírody. Vietnamské seriály byly snad ještě příšernější než ty, co mohla sledovat na českých programech, ale fascinovaly ji zvonivým jazykem, který – skutečně! – zněl, jako by někdo usypával stříbrné zvonečky na sklo, a nejspíš taky tím, že jim nerozuměla.

„O čem to je?“ ptala se někdy Pepíkovy matky, když ta seděla jako přimrazená na štokrleti a s nakrčeným čelem sledovala děj. „Co se tam děje? Co říkají?“

A Pepíkova máma po půl minutě konečně odtrhla oči od obrazovky a odtažitě se pousmála. „To? To Viet-nám televizí. Jo!“

Když se na totéž zeptala Pepíka, vysvětlil jí, že buďto on nechce ji, anebo ona nechce jeho, anebo se ti dva mají moc rádi, ale rodiče jsou proti tomu, a vždycky jsou v tom peníze. A taky že jsou to sračky a ať se na to nekouká. On sám měl s vietnamštinou v těchhle filmech trochu potíží – prý se vůbec nepodobala jazyku, který se naučil od rodičů a tety, mělo to něco společného s jihem a severem té dlouhé země, jejíž žízalovitý tvar nakreslil do vzduchu. Ale u některých filmů se daly zapnout titulky v angličtině a Pepík tvrdil, že právě z těch prý ten jazyk pochytil. Takže pak učil Veroniku anglicky a byl na to patřičně hrdý.

Veroničina znalost tohohle světového jazyka nesahala tak daleko, aby si na to udělala názor, ale zdálo se jí, že mluví mnohem líp a s lepší výslovností, než aby to mohl načíst z titulků. Z pár málo srozumitelných narážek vyrozuměla, že se kdesi v Pepíkově nehluboké minulosti vyskytovala Američanka nebo snad Kanadanka, každopádně rodilá mluvčí anglického jazyka, se kterou se měli hodně rádi, ale rodiče byli proti tomu. Teda Pepíkovi rodiče, jak jinak. Američtí ani kanadští rodiče nebudou své dceři bránit ve vztahu s cizincem, na to jsou příliš semletí moderní civilizací.

Vietnamští rodiče jsou tradičnější – vůbec jim nepříjde, že by snad bylo něco nemoderního na tom, když svého syna ochraňují před nekalými záměry cizinek s dlouhým nosem.

Ve vztahu s Veronikou rodiče Pepíkovi nebránili. Naopak: často jí jeho maminka přejela překvapivě těžkou rukou od ramene až k předloktí – bylo to spíš testování materiálu než pohlazení – a pochválila ji: „Moc dobra – moc dobra holka.“ Obvykle poté, co strávila nekonečných deset nebo dvanáct hodin v krámku, anebo když slíbila, že zítra přijde o pár hodin dřív než normálně, aby si máma mohla někam zaskočit.

Pepík jí říkal, že jeho příbuzní mají úžasnou radost, že můžou ve svém obchodě zaměstnat Česku. Tvrdil, že vždycky když má směnu Veronika, tržba se zvýší. Je prý rozená prodavačka a se zákazníky to umí.

Tomu prvnímu Veronika moc nevěřila – vždyť byla často u toho, když Pepíkova máma kolem půlnoci počítala, kolik zboží se za den prodalo, a žádných výrazných příbytků si nevšimla. A nezdálo se jí, že by si něčeho podobného všimla Pepíkova máma. Naopak: při počítání často tak exoticky mlaskala jazykem – neklamný výraz nespokojenosti (jak už delší dobu věděla).

Bože, jak byla blbá, když si myslela, že Vietnamci na těch svých krámcích vydělávají miliony! Jak ji to vůbec mohlo napadnout? Vždyť takovýchhle krámků byly po Praze rozeseté tisíce – a i když to tak možná zvnějšku vypadalo, jejich majitelé si navzájem nepomáhali. Naopak. Panovala tam konkurence. Byly to právě tyhle krámky, ne obří supermarkety s nemožně nízkými cenami, které nutily Pepíkovu mámu (i všechny ostatní vietnamské krámkaře) snižovat marži na minimum. Anebo – to taky – zboží cenami radši vůbec neoznačovat, jen ceny držet v hlavě, takže když do obchůdku dorazil „sponzor“ – pozdě v noci a ožralý –, ceny se na jednou výrazně zvedly a Pepíkova máma bez mrknutí, jen

s tím svým neproniknutelným „orientálním“ úsměvem, napočítala sponzorovi 120 za flašku vína, která normálně stála 50, i bochník chleba byl znenadání o pár korun dražší. Jen cigarety a tuzemák – životní nutnost nočních návštěvníků, kteří nebyli sponzoři, stály vždycky na desetník stejně. Pepíkova máma byla profík.

Veronika, i když jí ještě nebylo devatenáct, už dávno znala život a ráda se smířila s absencí milionů, hlavně když měli stabilní příjem. I s dlouhými hodinami za pultem se smířila, dokonce i s vietnamskými seriály, které jejím uším stále zněly jako cvrlikání ptáčků nebo cinkání rolniček, ale jejichž „zápletkám“ už začínala rozumět a připadaly jí čím dál tím pitomější. Dovedla si dokonce přestavit, že tady, za pultem, vychová dítě. Dříve se divila, když v nějakém krámku viděla Vietnamku, jak buší do kasy nad hlavou dítěte sotva tříměsíčního, které jí sklouzává z klína, anebo když po obchodě lezl prcek tak dvanáct, možná patnáct měsíců starý a nemotornýma tlustýma ručičkami se pokoušel vytahovat zboží z fochů u podlahy a škubat na něm obaly. Proč s tím děckem nezůstane doma? divívala se v duchu Veronika, copak tohle je prostředí pro dítě? A pak si začala říkat – proč ne?

/4./

Představovala si sama sebe – no řekněme tak za rok za dva –, jak sedí na štokrleti za pultem v mihotavém světle přenosného televizorku, který umí vysílat jen vietnamské programy, a na koleni houpe mimino ne tak docela české a ne tak docela asijské, dítě s nosánkem jako čudlíček a šedýma mandlovýma očima (barvu budou mít po ní), dítě, které budou všichni

obdivovat, až začne lézt po zadečku mezi regály, takže ona mu s nacvičenou zručností bude vytrhávat z ručičky lízátko a bonbónky a čokoládičky, které mu věnují vděční obdivovatelé, a říkat: „Ne, ne, ne, on malej...“ (jméno ještě neměla) „tolik sladkýho nesmí, on je pak z toho hned celej rozjívenej.“ Dítě bude vytahovat zboží ze spodních fochů, trhat na něm obaly a cpát si pytlíky do pusinky, takže jí nezbyde než ve svém krámku (protože tohle už bude její krámeček, Pepík jí ho zařídí) dávat do spodních fochů jen desetikilové pytle rýže v neprůstřelném plastiku a možná brambory ve velkém balení a třeba taky plastické kóby...

Tohle všechno si dovedla představit a dovedla si představit i to, jak si ty nekonečné hodiny za pultem, které nevynášejí miliony, ale dá se z nich vyžít, bude zpříjemňovat: svůj krámeček promění v obývací, zvykne si na to, že je to domov, do kterého – co se dá dělat – může kdykoli vstoupit někdo z ulice, ale to ji od představy domova neodradí. A protože byla hodná holka a takovou věc by přece neudělala za zády svého mužského, řekla Pepíkovi, že chce vysadit prášky.

Zatvářil se vážně a starostlivě: „Máš něco s játrama? Chci říct – s ledvinama? Bylas u doktora?“

„Ne,“ řekla, „jen jsem si myslela, že bychom –“

A to byl začátek konce. Veronika věděla – prostě věděla! –, že všichni lidi chtějí děti, děsně po nich touží, chlapi stejně jako ženské, možná víc, a když ti hotový, dospělý triadvacetiletý chlap se zajištěnou budoucností řekne, že „zatím o dětech neuvažoval“ (a ještě se přitom tváří zároveň nevěřičně a zmučeně, jako by mu místo guláše naservírovala k večeři hovno), znamená to jedno jediné: nechce mít děti s ní. S Veronikou. A jestli s ní nechce mít děti, tak to znamená, že ji nemiluje, že si s ní jenom krátí čas, že využívá jejích služeb, aby mohl v klidu, v pohodě, bez netrpělivosti a nadřžené nervozity čekat na tu pravou.

A ta pravá, to nejspíš bude Vietnamka. Teď jí to bylo jasné. Záhadné orientální úsměvy Pepíkovy mámy (ty, které se jejímu synovi povedly jen občas, záhadné orientálno v něm zřejmě nepřežilo zhoubný vliv barbarské Evropy) – ty záhadné úsměvy jeho matky byly čím dál víc žraločí. Bůh sám ví, co si myslela, když pod záminkou vděčného pohlazení testovala materiál na Veroničině paži drobnou dlaní, jejíž tíha ji po každé zarazila. Už chápala, proč lidi Vietnamce nemají zrovna v lásce. Jsou proradní. Nedá se jim věřit. Jsou tak příšerně, příšerně jiní, že by je za to měli zavřít do lochu. I když se Pepík obléká do hadrů z mnohem lepšího dovozu, než jaký prodává na tržnici, vlasy má vždycky ostříhaný tak, jak je to zrovna v módě, a když postává s vietnamskýma kámošema na ulici a řvou na sebe nejčistší pražštinou, musíte k němu přijít dost blízko, abyste viděli, že není odsud.

Teď konečně to pochopila: tohle všechno, od dlouhé patky s širokým blond pruhem, přes džíny mírně pod zadkem a adidas, jaký u Těmanů nekoupíte, až po to frajerský trhnutí hlavou, když říkal: „Se na to vyser, voe.“ nebo „Nekecej!“ – tohle všechno jsou mimikry. On si jen hraje na to, že sem patří. Nepatří sem – a nic mu není jasnější. Tohle je pro něj jen taková hra, zabíjení času. I ona je jen hra.

Veronika nebrečela. Nespustila stavidla a nikdy mu nic nevyčetla. Pokrčila rameny a dál poslušně dobala prášky. Všimla si, že teď ji Pepík kontroluje – dívá se, kolik v platíčku ubylo pilulek. Bylo by snadné ty malinké tabletky topit v záchodě nebo rozdrcené schovávat do smetí. Ale nedělala to. Poučila se. Pochopila, co je Pepík zač, a přistoupila na jeho hru. Bydlela u něj a neplatila nájem, spala v jeho náručí, v té jemné, vzrušující, blízce-cizokrajné vůni, která jí přivolávala sladké sny – a vyčkávala.

Trpělivě, beze strachu, hladu a nervozity čekala na toho pravého.

„Co piješ? Pivo? Víno? Whisky? Bílý? Červený?“

Když se s ním seznámila, uvědomila si s nečekanou silou, jak se jí Pepík vyplatil.

Amechi nemluvil česky. Bavili se limitovanou angličtinou – limitovanou ze strany Veroniky, samozřejmě, ale ne až tak moc, jak mohla čekat vzhledem k trojce z AJ na maturitním vysvědčení. Pepík ještě netušil, že se něco stalo, nejspíš na ni čekal s večerí, a Veronika už k němu cítila prudkou, téměř nostalgickou vděčnost, jako k dávno zesnulému dědečkovi, který ji kdysi učil číst. Smolila anglické věty s překvapivou lehkostí, nadnášená vědomím, které jí vstříklo do hlavy trojitou dávkou endorfinů: jo! Tohle je ten pravý! Na tohohle jsem čekala!

Amechi ještě nestačil doopěvovat Veroničinu krásu (Má dlouhé vlasy – neviděl, jak se jí třepí konečky, už dlouho nezastřížené. Má nádhernou, nádhernou, nádhernou postavu – Veronika věděla, že v tomhle ohledu to s ní není tak špatné, ale stejně ji rozechvěly Amechiho kradmé pohledy vysílané k její zadnici, jedinému místu na Veroničině fyziognomii, se kterým by podle slov bývaláků stálo za to něco udělat. Je prostě „good woman“ – tím si už vůbec nebyla jistá, ale pokud jí to bude dost dlouho opakovat, třeba tomu uvěří.) – a ona už nenápadně srovnávala svou bledou kůži, ještě bledší než obvykle (ve vietnamském krámku se člověk neopálí), s jeho... ne doslova černou, ale propečenou, jako dalať, když ho necháte o chvíli déle v troubě – a představovala si, jakou barvu budou mít jejich děti. Žemlovou? Tak něco. Ta barva se jí zamlouvala. Dostala na ni chuť.

O budoucnost se nemusela bát. Amechi měl spoustu prachů. Spoustu. Přesně takhle jí to řekl, hned ten první večer, co se seznámili: „O budoucnost se nemusíš bát. Mám SPOUSTU, SPOUSTU prachů.“

Vůbec o tom nepochybovala. Byl navlečený do džínů značky Diesel, které shodou okolností zrovna před týdnem viděla v jednom obchodě na Václaváku a stály přes tři tisíce – a pod límečkem polokošile (značku nepoznala, ale byla nová a nažehlená) mu vykukoval tááákhle tlustý řetízek z pravého zlata. I na zápěstí měl zlatý náramek, nádherně kontrastoval s barvou jeho pleti, a na ruku tři masivní zlaté prsteny. Veronika sáhla do úspor, které si za ty skoro dva roky, co utekla z domu, našetřila, pronajala byt, nastěhovala k sobě Amechiho a vysadila prášky.

/6./

Když byla v osmém měsíci, nejspíš by vybírala popelnice, kdyby jí v tom buben nebránil. Úspory docházely – jak na potvoru zrovna teď, když musí počítat s tolika výdaji –, a v obchodě s hadry pro mladé s názvem Dobrej vohoz, kde nějakou dobu dělala načerno, byla už delší čas persona non grata: holku s panděrem, ať už od žravosti, nebo od sviště, šéf nemohl potřebovat, plaší zákazníky. Na sociálce jí řekli, že ano, má nárok na dávky, ať si přijde s rodným listem dítěte a dokladem o příjmech svých a manželových. Zkusila zajít za otcem, ale taky ji mohlo napadnout, co z toho vzejde: ze smradu bytu, ve kterém vyrostla, se jí dělalo nanic. Právě proto, že v něm vyrostla, by jí ten pach přece měl být blízký – a co je blízké, má být příjemné –, ale dopadlo to přesně

obráceně: z té pestré mozaiky cigaretového kouře se jí dělalo nanic. (Držel se tu smrad z kouře staršího, než byla ona sama, smrad všech cigaret, co fotr vyhulil, když byla malá, když dospívala, zdálo se jí, že dokáže rozlišit zastydělý kouř těch cigaret, co k nim ucucával cuba libre, těch, co k nim míchal rum s limonádou, a pak i těch, co už tuzemák ředil jen vodou z kohoutku, aby ho nepálil v krku... Byl tam smrad všech těchhle cigaret a pak ještě těch, co je fotr, když už byla pryč, zapomněl zamáčknout v popelníku a filtr zvolna doutnal, a potom ještě i téhle, dnešní, kterou držel, když otevíral dveře, mezi pokrčeným ukazováčkem a pokrčeným prostředníčkem, v tom křivičném věčku hnědém od nikotinu a vrásčitém jak stará Indiánka, v tom věčku, tak navyklém na dotek cigarety, že se muselo cítit jako nahé v tom krátkém okamžiku mezi tím, co otec típnul jedno cigáro a zapálil si druhé... Tenhle gang nikotinových smradů se spiknul proti ní a malému, slepil se ve směs hutnou jako slzný plyn, jí to vehnalo slzy do očí a přetáhla si přes pusu rolák.)

Otec si s ní povídal docela mile, uvařil jí kafe, ten svůj smrták, který, jak si stěžoval, teď už nebýval takový co předtím (lógr se pořádně neusazoval, kafe bylo podřadný, blbě umletý a mohla za to Brusel) a ona s překvapením zjistila, že otec skutečně hovoří na ni, dnes už ano. Dřív k ní směřoval jen příkazy a nařízení, stížnosti si brumlal pro sebe, nečekal, že mu odpoví, nečekal, že ho bude poslouchat, byla moc „malá“. Teď pro něj byla dospělá – a obracel se k ní. Byly to tytéž stížnosti, ty samé věty, ta samá slova, ale přece jen se v čase trochu změnila, otec se naučil (Od koho? Z televize? Kámoše přece neměl...) pár dalších perliček, kterými svůj projev oživoval. Dnes, jak se zdálo, se před svou dcerou obzvlášť snažil blýsknout a nejen že pořád skloňoval Brusel – bez Brusele, v Bruseli, s Bruselí, zjevně podle vzoru prdel, to dřív nedělal, ale přidal si k tomu i Strašpurk: každé cigoš se

dnes jezdí soudit s bílejma do Strašpurku, jó ve Strašpurku daj i vrahovi metál.

Veronika dobře věděla, jak se otcovým výlevům bránit – stačilo ho nevnímat –, jenže to bývalo v dobách, kdy se neobracel přímo k ní, nelísal se k ní jako pejsek tím svým spíláním a nečekal pochvalu za každou nadávku, o níž si myslel, že je neotřelá. Veronika seděla za stolem, myslela, že se zadusí – z jedné strany ji přidušovalo dítě, z druhé pachy jejího dětství obohacené o přítomnost, lžičkou, na které se, co tu nebyla, vytvořila nějaká divná, podezřelá krusta, líně míchala chladnoucí kafe, (marně) se pokoušela potopit pár blbě umletých škuránů z Brusele, které si odmítaly sednout na dno k lógru – a několikrát to zkusila: „Tati, víš, já jsem teď na tom dost–“, „Neotravovala bych tě s tím, kdybych–“, „Doufala jsem, že v týhle situaci bys–“, ale nikdy tu větu nedorekla.

Nevešla se do téhle místnosti. Oblaka kouře se nerozestoupila. A otec monolog nepřerušil.

Když se pak venku zhluboka nadechla čerstvého smogu od pražské magistrály (otec bydlel poblíž Nuseláku), vyvrkla se jí pod botou dlažební kostka a v nártu jí bolestivě křuplo. Právě včas, aby to mohla svést na úraz, protože zamáčkla dvě slzy kloubem prostředníčku a vysmrkala se. Ne, ona nedovolí těhotenské hormonální houpačce, aby z ní udělala ubrečenou krávu. I když měla panděro, že by jí ho mohl závidět i Buddha nebo štamgasti z hospody U Tlustopřda, i když se sotva valila, prohnutá v kříži, aby se nepřeklopila, a už delší dobu si neviděla na palce u nohou, otec si za celou dobu návštěvy neráčil všimnout, že je těhotná.

V zoufalství zajela do krámků za Pepíkem, byl tam, jak doufala. Prohlédl si ji od hlavy k patě smutnýma mandlovýma

očima (tvarem i barvou) a dal jí dva tisíce. Na podlaze mezi regály sedělo dítě tak osmi nebo desetiměsíční, vytahovalo zboží z fochů, strkalo si je do pusy a oslintané je odhazovalo. Matka nebyla v dohledu. Veronika se lekla — ale ne, to bude někoho z příbuzenstva, on by to přece nestihl. Ledaže by už když byli spolu...

Řekla: „Moc dík!“ a vypadla. Další místo, kam se nechce vrátet.

/7./

Veronika se sesula na štokrle v kuchyni, oběma rukama se chytla za břicho bezpečně položené na kolenou a zasnila se. Hormonální houpačka, která v posledních měsících zaháněla její nálady do extrémů, se právě sunula k manické fázi a ona by snad radostí tančila, jen kdyby se nebála, že si tím způsobí předčasný porod. Celá se drobně roztřásla, něžná, nadýchaná rozkoš jí vystřelovala do palců u nohou, do kořínek vlasů. Byla to rozkoš z vědomí, že uvnitř v sobě, hluboko, má chlapa, SVÉHO chlapa, úžasného, nádherného chlapa, kterého miluje a který určitě miluje ji, jen jí to zatím neměl možnost říct, a tak jí to dává najevo svými pohyby, způsobem, jakým se v ní hýbe, mele se v ní tak, že ji to občas skoro bolí, ale je to krásná bolest, nádherná. Veronika si přála, aby to nikdy neskončilo, nemohla se dočkat, až z ní vyjde ven a ona ho celého zulíbá, od hlavy k patám, olíže si ho jako kočka kotě, nemohla se dočkat, až se jí přisaje k bradavkám, které už teď byly naběhlé a celé bolavé nedočkavostí. Veronika nosila v peněžence jeho fotku, jak si v ní hoví, ráda si připlatila sedmdesát korun, aby jí ho vycvakli. Amechimu ji